

Εμείς θα Τον δεχθούμε στο πλοίο της ζωής μας; (Κυριακή Α΄ Λουκά)

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος](#)

Όπως το Ευαγγέλιο του Ματθαίου, κατά την θερινή περίοδο, ξεκινάει με την αρχή της διδασκαλίας του Κυρίου και την κλήση των πρώτων μαθητών «παρά την λίμνην της Γεννησαρέτ» (Ματθ., δ' 18-23), έτσι και το Ευαγγέλιο του Λουκά, κατά την φθινοπωρινή περίοδο, ξεκινάει και πάλι «από την αρχή», με την κλήση των πρώτων μαθητών από τον Κύριο «παρά την λίμνην Γεννησαρέτ» (Λουκ. ε' 1).

Εξ άλλου, στην λειτουργική μας ζωή, υπάρχει πάντοτε αντιστοιχία μεταξύ φυσικών και πνευματικών γεγονότων. Έτσι, ακριβώς μετά από την Πεντηκοστή, όταν ξεκινάει ο λειτουργικός κύκλος της Εκκλησίας μας, μας «υποδέχεται» ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, αναφερόμενος στην διδασκαλία του Κυρίου στην «Καπερναούμ την παραθαλασσίαν», στην «Γαλιλαία των εθνών, πέραν του Ιορδάνου», για να διαφωτίση «τον λαόν τον καθήμενον εν σκότει» (Ματθ., δ' 13-16).

Προς το τέλος του καλοκαιριού και στην αρχή του εκκλησιαστικού έτους, ο Ματθαίος παραδίδει πλέον την σκυτάλη στον Λουκά, για να μας συντροφεύσει εκείνος, με τα αναγνώσματά του, όλο το φθινόπωρο και τον χειμώνα -με μια μικρή διακοπή την περίοδο των Χριστουγέννων- μέχρι και το άνοιγμα του Τριωδίου, και συγκεκριμένα μέχρι την Κυριακή του Ασώτου. Στην συνέχεια, τις Κυριακές της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, που μας προετοιμάζουν για το πάθος του Κυρίου μας, διαβάζεται ο «μικρός» ευαγγελιστής Μάρκος (το μικρότερο Ευαγγέλιο), και καθ' όλη την χαρμόσυνη περίοδο της Αναστάσεως, από την προαναστάσιμη Κυριακή των Βαΐων μέχρι και την Πεντηκοστή, την γενέθλιο ημέρα της Εκκλησίας μας, διαβάζεται ο Ευαγγελιστής της αγάπης Ιωάννης□ και τανάπαλιν.

Οι περικοπές του Λουκά, λ.χ. του άφρονος πλουσίου, του πλουσίου και του φτωχού Λαζάρου, του Τελώνου & Φαρισαίου, του Ασώτου ή, όπως αλλιώς ονομάζεται, του φιλεύσπλαχνου πατρός, διακρίνονται για το βαθύ κοινωνικό των περιεχόμενο, γι' αυτό ο Λουκάς θεωρείται ο κατ' εξοχήν κοινωνικός Ευαγγελιστής, που τονίζει ιδιαίτερω την τρίτη αυτήν διάσταση της Ορθοδοξίας, την κοινωνική, την εξ ίσου σημαντική όσο και η πνευματική και η μορφωτική της λειτουργία. Έτσι, στις παραπάνω περιπτώσεις, οι πνευματικές ασθένειες της φιλαργυρίας και της συνακόλουθης αναλγησίας, της «φυσιώσεως», -υπερηφανείας-, της αυτονομήσεως και της ελλείψεως αγάπης και συγχωρητικότητας (αντιστοίχως, στην περίπτωση των δύο αδελφών, στην παραβολή του Ασώτου) συνιστούν τεράστια εμπόδια, που αποτρέπουν την πρόοδο και την σωτηρία τόσο του ίδιου του προσώπου όσο και του κοινωνικού του περιγύρου, που υποφέρει επίσης εξ αιτίας των πασχόντων

μελών του.

Ας επικεντρωθούμε, όμως, στην περικοπή που διαβάζεται στην Εκκλησία μας την Α΄ Κυριακή του Λουκά και ας επιχειρήσουμε να αποκαλύψουμε το δικό της κοινωνικό περιεχόμενο (ε΄ 1-11). Ο Κύριος κηρύττει στην γνωστή λίμνη Γεννησαρέτ και τα πλήθη συνωστίζονται, στην κυριολεξία έχουν πέσει πάνω Του «του ακούει τον λόγον του Θεού.» Μόλις λοιπόν αντικρύζη «δύο πλοία εστώτα παρά την λίμνην» και τους αλιείς των να έχουν βγη έξω και να πλένουν τα δίκτυά των, ο Κύριος δεν χάνει την ευκαιρία. Μπαίνει στο ένα από αυτά, στού Σίμωνος, και του ζητάει ευγενικά («ηρώτησεν αυτόν») να απομακρυνθή λίγο από την στεριά, ώστε ο ίδιος να μπορή να κηρύξη μέσα από το πλοίο τα πλήθη.

Έτσι, πετυχαίνει ο αγαθός Θεός και τα δύο να οικονομήση, και τα πλήθη να τον βλέπουν και να τον ακούνε καλύτερα, και τους αλιείς που τον φιλοξένησαν στο πλοίο των να προσεγγίση περισσότερο. Αξίζει, πάντως, να παρατηρήσωμε, στο σημείο αυτό, κατ' αρχάς, την ευγενική παράκληση του Κυρίου, όπως ερμηνεύουν οι Πατέρες το «ηρώτησεν αυτόν», προς τον Πέτρο, συγκεκριμένα, και να τονίσωμε ότι ο Κύριος πάντοτε μας απευθύνει την πρόσκλησή Του προσωπικά, έτσι ώστε και οι συνέπειες της ανταποκρίσεως, θετικές είτε αρνητικές, να βαρύνουν τον καθ' ένα μας προσωπικά και αποκλειστικά. Από την άλλη, διαφαίνεται, επίσης, και η καταδεκτικότητα του Πέτρου και των συναδέλφων και συνεργατών του αλιέων προς τον άγνωστο ακόμη Κύριό των, τον Οποίον αναβιβάζουν πρόθυμα στο πλοίο των.

Και ο Κύριος, όμως, με την σειρά του, επιβραβεύει σύντομα την άμεση αυτήν ανταπόκριση των ευγενικών ξενιστών στην πρόσκλησή Του. Μετά από το πέρας της διδασκαλίας Του προς το πλήθος, καλεί τον Πέτρο, -γιατί, άραγε, πάλι αυτόν;- να οδηγήση το πλοίο του και πάλι στο βάθος και να ρίξη τα δίκτυα «εις άγραν». Περίεργη προτροπή! Δεν ξέρει ο Κύριος ότι η κοινότητα αυτή των αλιέων όλη την νύκτα εκοπίασαν και «ουδέν έλαβον»; Και τώρα, μόλις έπλυναν τα δίκτυά των, να τα ξαναρίξουν;

«Επανάγαγε εις το βάθος και χαλάσατε τα δίκτυα υμών εις άγραν». Λέτε να μην ξέρη ο Κύριος σε ποιόν («επανάγαγε») και σε ποιους («χαλάσατε») απευθύνεται; Αφού είναι Παντογνώστης, ασφαλώς και γνωρίζει. Δοκιμάζει, όμως, την δική των ετοιμότητα: Εάν δεν ήσαν πρόθυμοι να κάνουν και το δεύτερο, μετά από την δεκτικότητά των, βήμα, δηλαδή να τον υπακούσουν κιόλας, τότε πως θα ήταν άξιοι να γίνουν οι μελλοντικοί Του μαθητές και μάλιστα ο στενός Του κύκλος;

Ο Σίμων, βεβαίως, και οι άλλοι, απ' ο τι φαίνεται, σπεύδουν να υπακούσουν, ξεπερνώντας τις λογικές των αμφιβολίες: «(αν και δεν νομίζω ότι θα πετύχω, -

ουμε κάτι καλύτερο από πριν), (εν τούτοις) επί δε τω ρήματί σου, χαλάσω το δίκτυον.» Αξιοθαύμαστη, πράγματι, η ρήση του Πέτρου! Αυτός παίρνει την απόφαση, οι άλλοι ακολουθούν. Και, ω του θαύματος! «τούτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλήθος ιχθύων πολύ.» (ο. π. 6)

Αυτός είναι ο Χριστός μας: «τα αδύνατα παρ' ανθρώποις» Εκείνος τα κάνει δυνατά, αρκεί και μείς να συγκατατεθούμε στην θέλησή Του. Και τότε Εκείνος μας δίνει όχι λίγες αλλά πολλές ψαριές, μας ικανοποιεί όλα μας τα αιτήματα, διότι γίνονται προς δόξα Θεού και για την δική μας σωτηρία.

Αρκεί, λοιπόν, να κάνουμε και εμείς τα βήματα που έκαναν οι μαθητές Του: αρχικά, να τον δεχθούμε στο πλοίο της ζωής μας και να ακούσουμε πρόθυμα τον λόγο Του. Εάν το κάνουμε αυτό, τότε ο λόγος Του θα μας σαγήνεύσει, όπως σαγήνευσε και τους παραπάνω αλιείς και θα θελήσωμε να κάνωμε αβίαστα και το δεύτερο βήμα: να υπακούσωμε στην προτροπή Του «να επανέλθωμε στο βάθος» και να κάνωμε τις ίδιες ακριβώς ενέργειες, οι οποίες πριν μας οδήγησαν στην αποτυχία, διότι, όπως ομολογεί ο Πέτρος, «όλην την νυχτα εκοπιάσαμεν». Τώρα, όμως, υπό το φως της ημέρας του Κυρίου, που είναι ο ίδιος «το φως το αληθινόν», και με την δική Του ευλογία οι ενέργειές μας θα έχουν σίγουρα επιτυχή κατάληξη.

Χρειάζεται, βεβαίως, να ταπεινωθούμε και εμείς, όπως ο Πέτρος, να κάνωμε και εμείς την λογική υπέρβαση και να πούμε εκείνο το περίφημο: «επί δε τω ρήματί σου...», θα υπακούσω αναντίρρητα στον λόγο σου. Εάν το κάνωμε και αυτό, εάν υπακούσωμε αναντίρρητα στον λόγο Του, τότε θα δούμε και εμείς τα θαυμαστά που είδαν οι ταπεινοί αλιείς και αφ' ενός μεν θα συναισθανθούμε το μέγεθος της δικής μας αμαρτωλότητος μπροστά στην δική του θαυμαστή δύναμη, αφ' ετέρου δε θα εντυπωσιαστούμε τόσο από τα θαυμάσιά Του, ώστε να θελήσωμε να αφήσωμε και εμείς «άπαντα» και να τον ακολουθήσωμε, κάνοντας έτσι το τρίτο και κρισιμώτερο για την σωτηρία μας βήμα.

Νομίζετε ότι οι πρώην αλιείς μαθητές του Κυρίου θα έβρισκαν την δύναμη και θα έπαιρναν την μεγάλη απόφαση να κάνουν το αποφασιστικό αυτό βήμα για την δική των σωτηρία, εάν δεν γοητεύονταν από τον λόγο Του και δεν έβλεπαν τα θαυμάσιά Του; Είχαν, βεβαίως, και τις προϋποθέσεις γι' αυτήν την καλή μεταστροφή και, κυρίως, καλή προαίρεση, θα προσθέσει κάποιος. Ναί, την είχαν, αλλά δεν αρκούσε μόνον αυτή. Χρειαζόταν και η σαγήνη και ο Κύριος γνώριζε ότι εάν δεν τους έθελγε με τον λόγο Του και εάν ο λόγος Του δεν οδηγούσε σε από αποτέλεσμα, με την δική των ασφαλώς συγκατάθεση, δεν θα τους κέρδιζε ως αλιείς λογικών πλέον ιχθύων. «Θάμβος περιέσχεν αυτόν (τον Πέτρο) και πάντας τους συν αυτώ επί τη άγρα των ιχθύων η συνέλαβον, ομοίως δε και Ιάκωβον και Ιωάννην, οι ήσαν κοινωνοί τω Σίμωνι» (Λουκ., ε' 10).

Άραγε, εμείς θα πάρουμε την κρίσιμη και καθοριστική για την σωτηρία μας απόφαση να τα αφήσουμε όλα, ναί όλα, και τα μικρότερα πάθη που μας κρατούν σφιχτά στα δίκτυά των, ώστε να τον ακολουθήσουμε ελεύθεροι πλέον από αυτά και με πλήρη εμπιστοσύνη στο πρόσωπό Του και στον θαυμαστό Του λόγο, τον μόνο που έχει την δύναμη να μας αναζωογονήσει σε βάθος, ολοκληρωτικά; Η απόφαση είναι ασφαλώς δική μας. Ο Κύριος, βεβαίως, επειδή γνωρίζει τους δισταγμούς και τις αγκυλώσεις μας, μας ενθαρρύνει και πάλι: «μη φοβού□ από του νυν ανθρώπους έση ζωγρών.» (ο. π. 11).

Εάν πάρουμε και εμείς την μεγάλη απόφαση, όπως οι μαθητές του Κυρίου, τότε, με την βοήθειά Του πάντοτε και με την δύναμη της θείας χάριτος, όχι μόνον θα ενδυναμωνώμαστε οι ίδιοι, ώστε να απαγκιστρωνώμαστε σταδιακά από τις δικές μας ανασφάλειες και αμαρτωλές δεσμεύσεις, αλλά θα λάβουμε, επιπροσθέτως, την ευλογία να αλιεύουμε και άλλες ψυχές για τον Κύριο, προς δόξα Θεού και για την δική μας και την δική των σωτηρία. Αμήν!

Όπως λέει και το κατ' εξοχήν δεκτικό όργανο της χάριτός Του, που άφησε να επενεργήσει πάνω του και μέσα του πλουσίως, ο Απόστολος Παύλος, στο αποστολικό ανάγνωσμα της ημέρας (Α' Κορ., ιστ' 13-24), «έρχου, Κύριε» και αλλοίωσε μας με την θερμουργό σου αγάπη και ποίησε και εμάς συγκοινωνούντα δοχεία της ευεργετικής Σου χάριτος. Έλα, Κύριε, ανέβα στο πλοίο της ζωής μας και κυβέρνησέ το εσύ και οδήγησέ το σε τρίβους σωτηρίας, στον ασφαλή λιμένα της αιωνίου Σου Βασιλείας, που μακάρι όλοι να δεχθούμε να απολαύσουμε! Γένοιτο!

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN